

"Αχ! ἂν ἤρχετο κι' αὐτὸς φαντασθεῖτε τότε κλέη,
πέρανε τὴν Λαϊδουσιθ, πέρανε τὴν Κιμπερλιῦ,
κι' ἔως πέρα 'στὴν Ὁράγγη
θὰ τοὺς πέρανε παλάγγη,
κι' ὁ Γκατάρ κι' ὁ Φρέντς κι' ὁ Ρόμπερτς θὰ λουράζαν δι-
θὰ 'κερβίζαμε τὴν νίκη μ' ἑκατὸν τριάντα ἔξη. [χωρὸς λίζι,

Γειά σου, Κόντη, γειά σου, τζόγια,
Ξανακτύπα τους γερά,
κι' ἔκου γύρω μοιρολόγια
καὶ μπὲ μπὲ λυπητέρη
κάθε στρουγγὰς ἔχθρικής, κάθε τράχου καὶ κατσίκας...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νάλλη κι' ὁ Κοττίκας.

Κὺρ Κοττίκας, κὺρ Κοττίκας, πὺς μᾶς τὰκανες αὐτά;
ποία δόξα περὶσθ
ἂν ἐπρόφθαιες καὶ σὺ,
μὲς 'στοὺς ἑκατὸν τριάντα θὰ προσθέταμε κι' ἑφτά.

Πλὴν ἄς εἶναι, μὴ λυπήσθε, καὶ σηκώστε τῆς ἄληθειας,
κι' ὁ Κοττίκας σὺν τοὺς ἄλλους θάχε φαίνεται δουλειάς,
ὅμως καὶ χωρὶς αὐτὸν ἔφραγαν σπουδαῖο τράκο...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς καὶ χωρὶς τὸν Κοσσονάκο.

"Αχ! ἂν ἐπρόφθαιες καὶ τοῦτος, τότε νίκη κατὰ πάντα
καὶ στεφάνι διαλεκτό,
καὶ 'στοὺς ἑκατὸν τριάντα
θὰ προσθέταμε κι' ὀκτώ.

"Ὅμως καὶ χωρὶς ἐκεῖνον ἤπρην τοῦμα τὰ Ζαγάρια
καὶ τοὺς βάλλαμε ντακίνο καὶ τὰ ὄρη τῶν τὰ ποδάρια
'στὸ γοβάκι τὸ στενὸ τῆς γνωστῆς τῆς Σταχτοπούτας...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νάνα κι' ὁ Κανούτας.

Κὺρ Κανούτας, κὺρ Κανούτας,
τεῖναι τοῦταις τεῖναι τοῦται;

"Ἄλλ' ἄς εἶναι, μὴ λυπήσθε, καὶ βραῖτε τὰ σκυλιὰ,
κι' ὁ Κανούτας σὺν τοὺς ἄλλους θάχε φαίνεται δουλειὰ,
ὅμως καὶ χωρὶς αὐτὸν θὰ τοὺς φάη μαῦρο φίδι...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς καὶ χωρὶς τὸν Τσαμαγκιῶδη.

"Αχ! κι' αὐτὸς ὁ Τσαμαγκιῶδης νὰ μὴ ἔλθῃ μὲς 'στὴν ὄρα,
ποὺ τοὺς ἔδιναμε σπαλιόρα.

"Ἄν ἐπρόκανε καὶ τοῦτος θάχουμ' ἑκατὸν σαράντα
καὶ θ' ἀνέβαινε τῆς Λόντρας τὸ νοσοκομῆτι κι' ἡ ράντα.

Μὰ καὶ δίχως Τσαμαγκιῶδη κατεβάσανε ταυτιὰ,
τσακιμακίστρεπας ἴνιγκαν, ποὺ δὲν πᾶνουνε φωτιὰ,
κι' ἔπεσε φαρῶς πλατὺς κάθε πρῶτος κατεπάνος...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νάλλη κι' ὁ Κατσάνος.

"Αχ! ἂν ἤρχετο καὶ τοῦτος, τότε μάτια γουρλωμένα,
τότε μία κι' ἄλλη στάνη
θᾶμενε μὲ τὸ κοτσάνι,
θὰ 'μετροῦσε κι' ὁ Πλατούτσας ἑκατὸν σαρανταένα.

Πλὴν καὶ δίχως τὸν Κατσάνον
γῦσπος ἴχθηκε παῖνων,
κι' εἶδε στάνη μιά φορά κάθε τελεῖγλας γκαθός...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νάλλη κι' ὁ Ζερβός.

Πῶς δὲν ἐπρόφθασε καὶ τοῦτος 'στῆς Βουλῆς τὸ χαιμαδιὸ
νὰ μετρήσῃ κι' ὁ Πλατούτσας ἑκατὸν σαράντα ὄσθ;
Μὰ καὶ δίχως τὸν Ζερβὸ δέξιὰ μᾶς ἦθαν ὄλα
καὶ τοῦ Μπουλλερ Θεοδωρῆ σιωποῦν τὰ τηλεβόλα.

Τοὺς ἐκάνανε τοουλόμη,
πίστ' ἢ μύθη τοῦ Δραγοῦμη,
κόκκαλο κι' ὁ Δσιονάας, κι' ὁ Ζαμῆς κουντρουβάλα,
κι' ἔκοντῆνανε μὲς 'στ' ἄλλα
καὶ τὸ σκέλος τὸ μακρὸ τοῦ 'ψηλοῦ τοῦ Καραπάνου...
ἑκατὸν τριάντα τρεῖς δίχως νάλλη κι' ὁ Στεφάνου.

"Ἄν ἐμούντῳνας καὶ σὺ τὰς προζενικὰς συμβάσεις
κι' ἂν ἐπρόφθαιες εἰδὼ μὲ τὴν ψῆρο σου νὰ ὄρας,
τότε θᾶβλεπαν γιεμὰ μεγαλιόμο καὶ Ζεαζέρτι,
κι' ἑκατὸν σαράντα τρεῖς θὰ 'μετροῦσε τὸ Ντοβλέτι.

Μὰ κι' αὐτὸς 'στὴν Πόλι θᾶχῃ μὲ τοὺς Τούρκους ὑποβίσεις,
νὰ τελεῖωση τὰς συμβάσεις, νὰ συφιχῇ καὶ τὰς σχέσεις,
καὶ τοῦ 'στείλαμε κρυφῇ
γιὰ τὰ τριχόντα γραφῇ,
καὶ τοῦ γράφεμε νὰ στείλῃ γιὰ τῆς νίκης τὰ χαιμπερία
φρετζέδες καὶ πασοῦμα,
τοῦ χατζῆ Μπεκίρ σέκίρα,
τοῦ χατζῆ Μπεκίρ λουκούμα.

Νέα νίκη τῆς μερῆδος,
νὰ δόξα τῆς πατρίδος,
πέρουνε τέλος κι' αἱ συμβάσεις Τουρκαλῶδων καὶ Ρωμηῶν
καὶ μαζὶ μὲς πλείουν σχέσεις Ὁθλιστικὰ χαρμερῶν;
κι' ἀπὸ τὴν Σταμπουλ μᾶς γράφουν κι' ἀπὸ τὸν Ντολμὰ
γιὰ τὴν νίκη κι' ἐκεῖ πέρα πὺς ἐκάνανε σουζέ. Μπαξέ

Φασουλῆς καὶ Περικλέτους, ὁ καθέννας νέτος σκέτος.

(Διάλογος πρὸς χάριν Ἀννίου τοῦ κλεινοῦ,
πανήγυριν τελοῦντος ἀπὸ τὰς λαμπροτέρης,
ἀπαγγελθείς ἐντίχῳς πρὸ ντιστιχητῆ κοινοῦ
εἰς τὸ γινωστὸν Ὁδισιὸν τὸ χθεινὸν ἑσπέρας.)

Π. — Λοιπὸν τὸν ζέριες, Φασουλή, τὸν Ἀννιο τὸν Μπάμπη,
αὐτὸν, ὅπου 'στὰ πνεύματα τῆς Ρωμηροσύνης λάμπει;
Φ. — Δὲν ἔγω κέρι, Περικλή, μήτε καιρὸ γιὰ χάσιμο...
Μπάρη τὸν Μπάμπη θὰ μοῦ πῆς, ποῦχει καὶ τὸ παράσημο;
αὐτὸν, ποῦ τὸν ἀπάντησα μὲς 'στῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα
κι' ἔνα παιδὶ τοῦ Βάπτισια κι' ἔγιναμε κουμπάροι;
αὐτὸν, ποῦ μᾶς ἐχόρτασε τριάντα χρόνια πνεῦμα,
καὶ καλαμποῦρι πεποκτὸ καὶ νοστιμὰ καὶ χᾶρι;
αὐτὸν, ὅπου παράδερε μὲ τὸ γραιφῆ τὴν πένα,
καὶ δίχως κᾶν διεραιμοῦ διάταγμα κανένα
ἐγίνηκε μονάχος τὸν 'στών τόπον τῶν πνευμάτων
ἀλαταποηκῆριος τῶν Ἀττικῶν ἀλάτων;
αὐτὸν, ποῦ τὸν κινῆγῃσαν κι' ἡ δόξαις κι' οἱ παράδες
ὄσως τῆς φρικῆς Ἐριννὸς ἐκίανον τὸν Ὁρίστη;
αὐτὸν, ποῦ κατεπλούτισε μ' ἄλλους καλαμαράδες,
ποῦχει κι' ἀμπέλια 'στῆ Βλοχιά, σπῆθα 'στὸ Βουκουρέστι,
κι' ἔχει καὶ κᾶτι συλλογαίς, ὄλο καὶ Κελονάτα,
Κυζικηνοὺς καὶ Δρεικουὺς κι' Ἠλιοσηλῆνᾶτας;
Π. — Ὅντως αὐτιχῆς κι' εὐδαίμων ὄσως μὲς 'σ' αὐτὸν τὸν
καταντᾶ καλαμαράς, [τόσο

Με φούσκωμα πολύ
τὴν νίκη διαλαλεῖ.

τοῦ βραβεύει κάθε κόπο
τόση δόξα καὶ παρᾶς.

Ἐδῶ πέρα, Φασουλῆ,
ποιὸς ὀλίγο, ποιὸς πολλὸ,
ταλλαρᾶς 'στὸ τέλος βγαίνει
καὶ τὸν γαῖδαρό του δίνει.

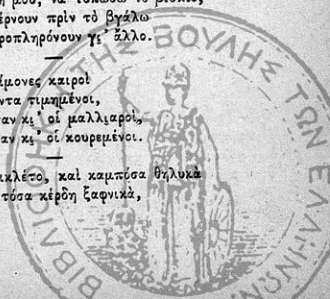
Φ.—Βλέπεις ἔγινε κι' ἡ πένα τὸ καλλίτερο λαχεῖο,
σὰν Κλονδάικ, σὰν Ἀλάσκα, σὰν τῶν Μπούρς χρυσορυχεῖο.
'Πέρασαν τριάντα χρόνοι,
καὶ καθεὶς καλαμαρᾶς.

κορδωμένοις καμαρόνι
καὶ προβάλλει κοιλαρᾶς.

Π.—'Πέρασαν τριάντα χρόνοι κι' ὀλοένα μεγαλεῖο,
δὲν προφθαίνω, Φασουλῆ μου, νὰ τυπώσω τὸ βιβλίο,
καὶ τὸ πέρνω πρὶν τὸ βγάλω
καὶ μὲ προπληρῶνουν γι' ἄλλο.

Τρισευδαίμονες χεῖροί
κατὰ πάντα τιμημένοι,
'πλούτισαν κι' οἱ καλλιηροί,
'πλούτισαν κι' οἱ κουρεμένοι.

Φ.—Εἶδαν ὅμως, Περικλέτο, καὶ καρπόσα θήλυκα
τῶν ἀρσενικῶν λογίων τόσα κέρδη ξαφνικά,

κι' ἄφρασαν τὰ σηητικά των κι' ἔπρασαν κι' αὐταί τῆς πέναις
καί 'γνήσαν ἄφε σβύσε μαλλιαραίς καί κουρεμίαις

Π. — Κι' ἄρχισαν χειρραφετίαις, τοῦτο θέλω καί ὄν θέλω,
κι' ἄλλα τίτεια, ποῦ σοῦ κάνουν ἔνω κάτω τὸ σερβέλο.

Κι' ἔγινε Ζήρξ Σάν καί Στάελ μία κι' ἄλλη σκουσουράξ,
κι' εἶδαν πλούτη καί τιμὰς,
κι' ἐπὶ τέλους σάν κι' ἔμαξ
'πῆσαν μπόλικαις τῆς δάφνας· ἐκ τῆς βάζουν 'στὰ σπιράδα.

Φ. — Κι' ἡ Φασουλῖνα γιὰ μπελᾶ
'σκάωθηκε κι' ἐκίνηθ,
καί θέλει σόνει καί καλλᾶ
ὕν φάμ ντὲ λῆτρ νὰ γίνῃ.

Κι' ἔσμφωνήσαμε ποῦ λῆς νὰ γίνῃ συγγραφεὺς κι' αὐτῇ
καί γιὰ βελόνα ραπτικῆς Σαπρούς καλέμ νὰ κρατῇ,
καί νὰ μὴν ἔχῃ καθὼς πρὶν φροντίδα τοῦ σηητικού κομμιά,
κι' ἔγὼ νὰ βγάξω τὸν Ρωμῆρ, κι' αὐτῇ νὰ βγάξῃ τὴν Ρω-
[μῆρ].

Περικλέτο μου κουλοῦκι,
'πέρασαν τριάντα χρόνια,
καί 'καλοῖόνσαν κι' οἱ κοῦκοι
σάν γαλιάντρις, σάν ἀγόνισαι,
καί μαριμάρινο 'στηθήκαν Κολοσσὸ καί Μουσουλῖνα
'στὴν θεὰν τῆς ἐπιστήμης, 'στὼν λογίον τὴν σπουδῆν,
κι' ἔπλημμερήσαν τὸ κράτος σπουδαιότατα βιβλία,
Χαλιμά καί Γενεθίρα, Ροβινσὼν καί Ναστρεθῖν.

Π. — 'Πέρασαν τριάντα χρόνια πλήρεις δράσεως, ὠραίοι,
κι' ὄλο πνεῦμα γιὰ τροφή,
κι' ὅσοι 'βγήκαν ἀπουραῖοι
τόσοι 'βγήκαν καί σοφοί.

Φ. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, κι' ἡ τῶν σοφῶν κυφέλη
ἔθραψε μὲ τὸ μέλι τῆς αὐτῆν τὴν κοινωνίαν,
κι' οὔτε κανένας λόγιος κοκκίονα νύφη τίλει
καθὼς ὁ λογιώτατος εἰς τὴν Βαβυλωνίαν.

Π. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, καί βίβα ὄν 'λασκάριας,
κι' ἦσαν χρυσάρι τὰ πεζᾶ, κι' ἦσαν χρυσάφ' οἱ στίχοι,
κι' ἡ μάννα σου τὴν μάννα μου τὴν τυχερῇ 'μακάριας
γιὰ τῶν ζυλιένων στιχουργῶν τὴν διαμαντιῆνα τύχη.

Φ. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, καί 'στὼν Ρωμῶν τὸ κράτος
ἰππότης ἔγινε κι' ἔγὼ μὲ σένα τὸν Σγαρίλιο,
καί τάχαμνὰ τὰ γράμματα κι' ὁ πλοῦτος ὁ χρυσάτος
ἐβγήκανε τὰ ρούχα των ν' ἀπλώσουν σ' ἕναν ἤλιο.

Π. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, καί σήμερα ὄν βγάξει
κανεῖς γραμματικίζόμενος μὲ ζορὶ τὸ καρβέλι,
μῆτε σάν Πτωχοπρόδρομος κανένας ὄν φωνάζει:
ἀνάθεμα τὰ γράμματα, Χριστέ, καί ποῦ τὰ θέλεις.

Φ. — Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, καί τώρα μπαίνενογαίνουον
οἱ πρῆν Πτωχοπρόδρομοι 'στὼν Ρότσιλδ τὰ σολόνια,
καί συλλογίσου τί καλὰ καί τύχαις τοῦς προσμένον
ὄταν πέρασουν σὺν Θεῷ τριανταεὶς χρόνια.

Π. — 'Ἄλλ' ὄμοις σκέψου σὲ χάλι
πὼς θὰ πατήσωμε χρυσὸ
μῆλις πέρασουν, Φασουλῆ,
τριάντα ἔνα καί μισό.

Τριάντα χρόνια 'πέρασαν, γεμάτα τὰ τραβιλία,
μῆτ' ἐσοκνίζε σάν πρὶν ἀπούλιγα βιβλία
ὁ παραξίας ποτικίαις, ὁ λαίμαργος, ὁ τρώτικος,
καί γυναικίον κεραλῶν μὰς ἄνοθαν σουρτίλα,
ὄπταν ρίκτης Ὑποργός καί καταλοδοῖκτης
κατήργησε 'στὰ θέατρα τὰ πυργατὰ καπίλα.

Φ. — Χαῖρε σὺ, Φιλολογία, καί βαρεῖα κι' ἐλαφρᾶ,
σὺ μαζεύεις τοῦς λογίους γύρω γύρω 'στὸν σοφᾶ.
'Ολοὶ χάσκου 'μπροστὰ σου θαυματοῖν καί μουγγοῖ,
'στὸνα χεῖρ σου τὴν δάφνη, 'στ' ἄλλο χεῖρ τὸ πουργί,
μὲ τὴν πρώτη στεφανώνεις, μὲ τὸ δεύτερο βροντᾶς,
καί λογίους μπακαλιζήσους σάν ἄσκαους τοῦς καταντᾶς.

Π. — Σὺ ποῦ πνεύματος ἡ θρηψίς, τῆς γαστρῆς ὑπερτροφία,
κάνεις τράσεικαις καί πάγκαις καί μισοτικῆς γραφεία,
μαλλιαρῶν καί κουρεμίονον ραδιναίς γαλιζέουν φάσιαις,
περνοῖνε μὲς 'στῆς Μπῶρταίς τὸ 'δικὸ σου τὸ χαρτί,
ἀπ' ὀπίσω σου κι' ὁ Μπᾶμπης χύνει λίραις καί συγχάσιαις
σ' ὄσους ἤλιαν εἰδῶ πέρα νὰ τοῦ κάνουν τὴν γιορτή.

Σμῆνη λογίον κοντὰ σου σέρνεις
καί σ' ἕνα σπῆτι γνωστὸ τοῦς φέρνεις,
τοῦς δείχνεις πόρτα μουσολκιστή,
κι' ὅποις ὁ ἄντης Ἰταλιστὶ
ὄνι σπερνάντζα, τοῦς λῆς, λασοῦτε
βῶι κ' ἐντράτε.

Π. — Τὸν εἶδες, βρε σαχλὲ τραγουδιστῇ,
τὸν Ἄννινο, τὸν πρῶτο τοικιστῇ;

Φ. — Τὸν εἶδα... κἄτι κάσαις ἀνακάτευς,
οἱ κρυσταλλίνουος πύργους ἱραχάτευς,
κίθαράς κι' ὄργανάτα τὸν ἐσοκνίζαν,
μὲ τοῦ πούλου τοῦ γάλα τὸν ἐπότιζαν.
Καί τοῦπε μὲ Σινιόρα: «ὄν παντρεύεσαι;»
κι' ὁ Μπᾶμπης μὲς 'οἱ δάφνινα κλαθῆ
τῆς φῶνας «ὄν πῆς νὰ μού κουρεῦσαι;
ἰγούμαι παντρεμένους μὲ παιδί».

Π. — Γιὰ τοῦτον σήμερα κι' ἔγὼ ὄν στέρινα θὰ πλῆξω,
κι' τὼρα κῦτταξ, κόνον
τῶν μουσολῆπιων Ἀθηνῶν,
πὼς θὰ ριχτῶ τοῦ Φασουλῆ καί πῶ, θὰ τοῦ τῆς βρέξω.

Καί κομποδαίς ποικιλίαις, μ' ἄλλουος λόγουος ἀγγελιαίς.

'Ἀλέκοις Κασσαβέτης, ὁ τόσον προσφιλές,
χρυσόκαρδος, ἀελαίς, καί μέλις τῆς Βουλῆς,
ἀρραβωνιάσθη τῶρα μ' ἱρωτικῶ σκελίτῃ
τὴν πάγκλον Μαρίαν, τὴν ἄλλη Κασσαβέτη.
Κι' εὐχῆθη 'στὸ ζευγάρι κι' ὁ Φασουλῆς εὐχαίς,
χρόνια χρυσᾶ καί γόνιμα,
κι' ἔτσι γενῆκαν ἕνα ὄν ρόδινας ψυχαίς
καί ὄν σηητιῶν συνόνιμα.

Τὸ γραφεῖον τοῦ Ρωμῆρῦ μὰς, παραλίπια πατριώτου,
ἀριθμὸς τριαντατρία, εἰς τὸν δρόμον τοῦ Διδότου.